

~~זעם מעל
באה באל
כאו עמד
רו, שהבל
על פדר~~

אנט. סטנץ
נסיעתו
היהתי
פאנטמי

בתחם ואך
אלים ואך
חנןנו, כל
בבר בזומן
את אותר
צון, לשם
זה תחרות
? הילשומ
בדו שנות
הסובבים
? הילשם
עד למדת
עכין פְּדָע

רחה את
אמנם,
א. יוביל
רחה האיש
דניב עלייה
וכפילד
א. טוסר;
ה. השפה
ג. ביצד
ה. וכיצד
ו.
את דעתו
ט. מדריך
ו. הבלתי
עם הנעה
י. פשו הר
צאיין את
בנטברמן
סרצה על
ינו הצלבר
וארכנו ובין
ג. נתוחה
ו. היהת
ז. מחרובן

שעמדו הגדען זה מזה, בבראו. עלות אחד למשנהו. ולפיכך הרנייש בשנות עירובתו את ח"א, ארכיט' את השאלה העורכית. משום ברה כביר בערך המדרות מהותה הפנימית. של הציונות לשוני העולמונית, לעולם הגוצרי ולעולם המוסי' למ' אשא בוניכם תושביה אומדן

דברי משה שרתוק

על שפעת הבותחות והבשורנות שהו
גלוים באישיותו, יעד לשלות — להדר
ביד את עצמו בשעת צורך, לניטט את
כל בוחות נפשו למלחמה ולחוללה
בשעת צורך. הוא היה רב בוחות,
איתון, אמיתי וישלוי לקראת הסבנה.
בחנכו מתגבבו זו על גבי זו שכבות
תרבותם דשנות ופורות. בעודו בשחי-
רותן, כבר נצוב עולם הרוחני בבניין
משמעותי, כליל שלמות. אולם בטרם הגיע
לבננות עמד על רפינונו של בזין זה,
הရניש בחומר היסוד מתחתינו. קוֹל
האמת, שפעם בו תמים, הדריך אותו
אל המקור, אל מкорותן. והוא מהר לבי-
נות יסוד מוצץ, יסוד יתנדרי ועברי
מתחת לבניין התרבות הנגרמנית, אשר
אותו הקים בימיו ילדתו ונעוריו. כבר
הייה הבניין עומד, אולם בעל הבית ידרע
לחקור בתוכו בורות עמוסים ולצקת
לחובם מלט. בהיותו כבר בעצם פריחת
השלתו ידע לניטט, בו כוחות להחילה
מאלא, לשוב אל שפת אבותיו, ללמוד
את תולדות עמו, להוויל מחדש.

הבשרתו הרוחנית לא ידעה ליאוגת
ומנות. הוא חoiseף להכשיר את עצמו
ליעזרו הראשי בתנועת, אשר האמין
בו ואליו נשא את נפשו. על גבי בנין
התרבות הנגרמנית הקים נג חדש ואות
הבניין בגלו כיסוה צען, של השכלה
אנגלית. להשלתו המשקיות צירוף הש-
כלה מדינית. כבר בלוי נשך ומבשרי
עובדיה, כדי שבזום פסגרה ירע להיעדר
נות לעצם התנועה במלוא התחמשות
הדרושא. הוא החל כאיש תורה והוכת,
בי הנקה איש עלייה. תורתו הייתה מש-
קית ביסורה, תבונתו הייתה מדינית
ביסורה. המדיניות הייתה הטענו היסורי
באפין. קשה למצואו בתוך כל שורות

עד לא היה באבל זהה לתהועה. עוד לא קיימה באברה הווית להגנה הציורנית. עטנו שעיר בבחן עלמיין, ישנו בית עלמיין גדול עם לתנעה הציונית, העיירה לבניינו גילו של ישראל סבא. בבית העלמיין הציוני ישנו קברות של נדורי אסמה, שפטיל חיים נספר בלבד עת בעצם מצעלם. אבל עוד לא נפל בדורנו מנהיג בישראל בניינו של חיים ארלווזרוב, שהית בನ שלשים וארבע במותו. עוד לא נפל מנהיג לתנועה הציונית שדר בבדורו של איש בליעל, עוד לא נרע נבור ציוני בעצם עליתו של רמחה בהיכומורה

אנחנו מספידים את חיים אַרְלוֹזּוֹרָוּם
בתוכן בית, אשר לא זכה לראות בחנור.
כתו. אנחנו מספידים אותו במושך,
אשר רק עשרים וחודש עברו בו. עצם
העובדת, שאנו מספידים אותו בראש
זראשונה ובעיפר — לאור פועלתו
הטוהריה בכתלי המולד הזה במשך
תקופה קצרה ומקצתה של שעירם
חודר, מעידה לא רם על מה שהיה
חיים אַרְלוֹזּוֹרָוּם לנו, אלא יותר, מטה,
חיא מעידה על אמונה כווננו בעיתון
ועל הכאב הצורב כלכנו למחשבה מה
יכל היה להיות חיים אַרְלוֹזּוֹרָוּם לנו
אלילו נשאר בחיים ועל משמרתו.
הוא הבטיח דבות מנעריו. הוא עשה
במשך התקופה הקצרה של בנדותיו הר-
בה יותר ממה שעשה, ממה שנזילן לו
לעשות. הוא כווץ היה הבהיר והבהיר
לבאות. הוא נגע אל תפקודו כסברנית
אמתו. אבל לא רק לפטינת כווננו היה
כבדנית, הוא היה קבלנית לעצמו. כי
אישיותו של חיים אַרְלוֹזּוֹרָוּם בשלעצמות
הייתה ספרינה כבירת כות, מושינת לך-
ראת פִּיבּוֹת, חמושה להחזיק מעמד
בസודות אiomות. על הספינה, הזאת,

אללו, בשלטון האינטלקט הבהיר שלו, כל הטופרמן שהיה אצזר בו — היה מתחם ברו להתעדות את הצבור ולחייביא כללים מתוכו לירוי האשmenoו בעצםם אויצק, בהליך בקפנות. לא יכול להוות עוזל נדול מוח כבפי זכרו של חיימן דודו רובען בלו היה שאנח בנטשה נדרלות, נצחות נזולים ממען הצד ווות, שאגנה שידע לבבוש אותה למען אחירות שרביצה עליון, ממען התודעה שהחוטלה על שכמו, ממען היכולת לבצע. אבל הוא היה עד ורענן ומוכן תמיד קפיצות נחשניות עם שני תנאים מסביב ועם פריות אפשרויות חרשות. את האמת הזאת צפן עמוק בחובו. מי שזכה לעבוד במחיצתו, מי שחי במנע אתו, מי שראה אותו נס ברגע חולשה ברגע חתנברות, ידע את הכוח העז מוקטן מכל הכוחות שהיה צפן באיש זה ובכיוון לחתנאות, הכוח לאציגו ולשומר בכוחות ליום הבאים, לא לשבבו אוטם בתפקידים עפואם ברגע של חומר אוניברס אליא לנייסט ולרכום לרגע. כשור של עגנון מיטשל.

חייו הוליוויל פיד אש לדרך תנו
עתגה. מותו הטל על בגד על דרכך
תהיינען. מותו היה לא רך אביה
עצומה לצינונות, לא רך קרבן נרול נפל
בחוכנו בזירות נורל אבורי, רך נפל
בצינונות, בגין אROL'ז'ורוב חל', וחינו
הצברחים וחינו חצינאים אינס ביום
מה שחו לפניהם שנה ווות, ומ' יודע אם
ומחת ישבו לדמותם. דרושים לנו
כחותם ובאים ומאמצים קשים להנבר
על הסבר והמבוכחה ונגע' המלחאה אשר
דרשו צבעירות שלנו במשך השנה
צא, והוא האמת. נחותים הרבה בוחות
כדי לרצות באמת ולזראותה: אין זו
אמת, להעלו' ולהשליך' שקוצים על
ארול'ז'ורוב בחויו ולקשר אותו אחורי
מוות. אין לא-אמת באבום של בני
פלונחה ומתגנוי אROL'ז'ורוב היושרים
בחיוין, אבל יש לא-אמת בשמי דמים
ונגד אROL'ז'ורוב החוי, שהערצת אROL'ז'
רוב המת מן השפה ולחוץ באח' חפות
ע'נו. אין זו אמת, קראות את מותו
של אROL'ז'ורוב בידי אדם באילו היה
בידי' טמים, אין זו אמת, קברות את
ארול'ז'ורוב הנרצח ולהשליך' שקוצים על
אלמנתו, מפני שהוא מילא א' החוב
שלחה לאמת על פי מצפונה ועל צד

וברונזה. כל אלה אינם אמת.
מר ייחית היום ושהור היה היום
בחוינגן, אשר בו אחרוני, חתמאניים
באמת ובחדשה — למען הצלת תנווע-
תנו — ברגעיו כל האמת על דעת ארלוֹן
זרוביב יתראשו מתקותם להארהנות. אני
טאמין, שיום זה לא יבוא. את זכרו
של ארלוֹזורהב נקדש באהבה לאמת,
באומץ לך גלומות ולאות את האמת,
בראמים בגאנזון דואמת.

בע לא רק שיעור קדמה החשש, אלא
נאר פיעוס חדש של בא כות, פוליטי
עם העברוי בירושלם. הוא יידע לנויס
ת כל אוצר ידיעותינו, ידע לכובש את
כל החומר העוברתי הרב. שנוצר במשך
קצת דרכנו ע"י מפעלו בארץ ולהגני
יד בכוח העוברות האלה, בכוח
טושבנעו של פעולה ושל כשרון מעשה
ת הביעותינו היחסוטיות הנובעות
ההובניות המפזרות שלנו ומחובאות
אצנו תביעיםuge. הוא ידע למונע את
חוון הציוני עם בשערן מעשה כביר,
אינו מוליך בפטנות, זההערך את הפל-
גות האלה ליבושים לדולימ. הוא עז-
יר לעצמו תעוזות מסניות ובעקש-
נות ובעקבות הך קדרת פרטנון. אבל
תמדתו העצומה, הבלתיה כל מרדי-
מעש יום יומ לא פגמו אף בleshno
ת עדות רועננותו. צויה היה כאילו
גראשית דרכו. כל מאורע חרש, כל
תמרה בחינוי האירוו לפניו את הדברים
ונאדור חרש, רענן את נוחות נפשו
עהדרו אותו לאמצים חדשים של
מחשבה מקורית.

בזו היהת התענוגותו האתורנה לאור
הבלחות שָׁן אֲסֹן נרמניה, מחרד נתי^ת
עוורה בקרבו האמונה באפשרויות רוח-
ניות שָׁן בזעה בין לאומית, ומלא
התענוגות בזו חור לארץ — שלושה
ימים לפני מותה.

היה כיוון אחד יסודו ומכרע בע-
פעולתו המדינית, זו היהת האמונה
הנמרצת שָׁלו' בברית ההיסטוריה שבין
עמנואל בין אותו העם, שלידנו מסדר גוי
לה' שָׁן אַי' בתקופתו. בריתנו עם
אנגליה, אשר היהת חווון להצעל ותבי-
יעית פוליטית לויזטן; היהת תועדה
ଘחתת של הנשמה לארלוזורוב. הוא
הסתער עם אהרי פעם על התעודה
הוואת, לבצע אותה. הוא נחרף פעם
אחרי פעם, נחרף ע'י אי הצלחה, נחרף
ע'י הkowski של נפתחי יום יום מסוכנים,
זוטינה נוקשה של יחסם מסוכנים,
של התנרכות מדעת ושלא מדעת, של
מעצורים ומכשולים מתחן, אי הבנה או
מתוך תפיסת זרחה.
היא לא אמר נושא. כל תמורה פוליטית
באזרז ובסביבתה פתחה לפניו אופק
חדש לביציע התעודה ועורה אותן
להסתערות דרשת. כוח האמת שבאמו-
ננותו זו היה משגע. זכוח האמת המשכ-
נע הוה שהזה אמונהו במקובלות עני-
ניינו עם ענייני אנגליה הוא שנתן תוכה
למלחמות בכיוונים האנטיזיוניים של
שיטת השלטון; הוא שיבש לו את
העمرה שהזאת קצילה לכבוש והוא
שאי אפשר לוקדם את מפעלו באותם
הכיוונים הרבים. שבכם עלי.

הכינויים הרבים שבחם עול.
כבר אמרתי ג' פuni שנה בכתלי המות
סיד חזות, וחובתי לאמור זאת שוב
דמתו בצדורה אל חיתה שלמה ועדי
אייננה שלמה. הרבה מוגרין בריבים
חרבה ממנה שהיינו בקישתו המיוחדר

ההמינה הציונית אָדָם, אשר במייד
כְּנָזִיר עַל הַוּרָהוֹת עַם המשאלה המדינית
נִתְּחַנֵּעַ; אָדָם, אשר תַּגְבִּקְנוּ
לְמַאוֹדָעָות יוֹם יּוֹם, גַּלְלָה חִילּוּפָות
וְהַתְּסָרוּתָות, היה בָּמָה כְּנָזִיר
מִדְּנִינִית, תִּמְךֵי הַצִּים לְעַצְמָן וְלְאֶחָדִים
אֶת הַשְּׁאָלָה, מִתְּחַי הַמְּסֻפָּה⁹ הַמִּדְּנִינִית
הַנּוּבָעָת מִטְּאֹרֶץ זה, מִתְּחַי הַחֲרוֹרָה
הַפּוֹלִיטִית אֲשֶׁר סָאוּרָה זוֹה נְזֵר עַל
הַמְּנִיחָות הַצִּיּוֹנִית. כֵּל, נִישְׁתַּוּ לְנִתְחֻזָּה
הַבּוֹיּוֹת, הַחַתְּמָצּוֹת הַשְּׁבָלוֹת הַבְּלָתִים,
פּוֹסְקָתָה שְׁלֹג, הַהִעֲרָכה הַחוֹרְדָה¹⁰, שְׁלֹג
לְתִמְרוֹת אֲשֶׁר בְּמַצְבָּנוּ הִיה קָדָם כָּל
מִדְּנִינִית.

הַמִּדְּנִינִיות הַמְּרוֹכָות וְהַלְּוָהָתָה הַזֹּאת
לֹא הַעֲבִיכָת אָתוֹן עַל דָּעַתוֹ לְדַרְדּוֹפֵ אַחֲרָיו
תְּכִיסֵּס נָזִיר, כִּי חָאמֵת הָאִירָה תִּמְרִיד
אֶת דָּרְכוֹ — אָוֹתָה הָאִמְתָּה, אֲשֶׁר גָּנוֹא
רָאָה אֶתְהָ, הָאִמְתָּה אֲשֶׁר הָזָה הָאִמְתָּה
בָּה. וְהָזָה קִיה פְּנַאי נְדוֹן גַּמְתָּה שְׁלֹג
לְלֹא פְּשָׂרָה גּוֹתָר אוֹ טְשָׁטוֹג¹¹. הַרְבָּה
קוֹשִׁי וּסְבִּלְבָד בִּיחָסִים עַם חֶבְרוֹן וּבִיחָסִים
עַם הַצְּבָאָר הַמְּחִילָה לוֹ פְּנַאי זְנוּבָה
פְּאַמְתָּה הוּמִים אֲשֶׁר בַּילָּה בְּכָתְלִי הַטוֹּרָה

לאמון הרים אשר בעה בכתה קומו
סדר זה לא היו יותר קלים. היו בהם
יחסים שישים, חילופי דעות, סיבוכיות
אישיות. הנה ירע לחתנבר על הקשיים
הטניטיים האלה בכוון אחר, לא בכוון
הכשרון שלו ולא בכוון הצלחתו, אולם
בכוון האמת. אי אפשר היה אף געון
להאשים אותו, כי הוא מעלים, כי הוא
מבהיר, כי הוא מסלף. אפשר היה לא
לוק עליון, אפשר היה להתווכח אותו
אי אפשר היה לחתנבר לו; אי אפשר היה
לפתום אותו בתום או בחתא של טווין.
האמת.

כלפי חוץ. הוא היה ייחוד סגולה בתמיון
בנו בנסיבות חיצונית. לא רק מליין
יוישר, אלא מליין כבוד, מליין רב-כבוד
היה פעמו. ושובו: אפשר היה לא להסתמך
בימיו אותו ואפשר היה לא לקבל אותו
דברין, ובוינוחים שהיו בין זביב
ראשי שלטונו — באשר בוינוחים. שבר
כל שליחי צבאו נקבע בין השלטונו — הכהן
חות היה תמיד בלתי שויום: מעוד אהיה
עמד כוכח החוכחה, מעד שמי עמד כוכח
החברעה, והחברעה לא היה נאיין
תלויות, על כל פנים לא תמיד היה
תלוקה בנות החוכחה; אבל כוכח החוכחה
בזה היה בכור בפי חיים ארלווזרוב
וותה היה כוכח הוכחה של כבוד ושב
אמת. אי אפשר היה לזלול בו, אין
אפשר היה לבטל אותו, אי אפשר היה
לא להאמין לו, הוא קבוע שיעור קומם
חדש לניצנות הפוליטית של התנועה
חיצונית על משטורת האחריות המכראעת
הזאת בוראלוים שיזור פספסתו שוששא

הוֹאַת בִּירוּשָׁלָם, שְׁיעָר קֹמֶה שְׁיוֹשָׁב
מִידָּה נְכֻסָּת, בּוֹדָאי בְּתֵי מִשְׁמָרָה
לְרַבִּים שִׁיבּוֹנוֹ אֲחַדְרָן.
הַוָּא הִיחָה מְעַזָּן בְּלִתְיַי סְפָקָה שֶׁל אַיִן
צִיאָמִיבָּה גַּוְלִיטִית, יִצְרָא שֶׁלָּא יִדְעַ שֶׁ
שֶׁל פְּעוֹלָתָה בְּכָל חָנוּנוֹ וּבְכָל בְּשָׂנוּנוֹ